

RECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Vernielingen in het heiligdom

4 JEZUS IN HET MIDDEN

Deel 2

Wát ook verdwenen is, de belofte van de Heer is gebleven dat Hij in het midden is waar de 'twee of drie' tot Hem vergaderd zijn.

5 BESTUDEER DE SCHRIFTEN

6 STUDIES OVER SPREUKEN 8

Deel 3 - Toen was Ik een Troetelkind bij Hem

7 DE DOCHTERS VAN ZELAFEAD

De Bijbel vermeldt op vier verschillende plaatsen in het Oude Testament de namen van de dochters van Zelafead, in de hoofdstukken 26, 27 en 36 van het boek Numeri en in Jozua 17.

8 MARIA

Deel 3 - De moeder van Jezus

Maria mocht dan de meest bevoorrechte zijn onder de vrouwen, toch heeft ze ook lijden en verwerping gekend doordat ze verbonden was met Jezus.

9 WOORDSTUDIE

Traag en traagheid

10 HET HOOGLIED

Deel 59 - De hoogste taal van de liefde

11 MOPPEREN

De climax van het morren in de woestijn

12 'WEES NIET BANG' IN LUCAS

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of veelevoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

VERNIELINGEN IN HET HEILIGDOM

Ger de Koning

Asaf is als zanger door David aangesteld voor de zangdienst in de nieuwe, door Salomo te bouwen tempel. Asaf is behalve zanger ook profeet. De Heer Jezus noemt hem zó, als Hij een woord uit een psalm van Asaf aanhaalt (Ps. 78:2; Matt. 13:34-35). In Psalm 74 ziet Asaf in de geest hoe in de toekomst vijanden van God in de tempel tieren en er *hun* eretekens opstellen (Ps. 74:4). Van Gods tekenen is niets meer te zien (Ps. 74:9). Hij ziet hoe de vijanden met bijlen, houwelen en mokers al het moois van Gods gebouw verwoesten (Ps. 74:5-6). Dat veroorzaakt een grote nood bij Asaf en een roepen tot God.

Er is behalve een profetische betekenis ook een geestelijke toepassing voor onze tijd. Wat geldt voor de tempel als het huis van God voor Zijn aardse volk in de tijd die Asaf beschrijft, geldt in onze tijd voor de gemeente, die nu Gods tempel is. In dat huis gaat de vijand ook tekeer. De vraag is of wij dat zien, en of dat ook ons in grote nood en een roepen tot God brengt.

Spurgeon (1834-1892) past Psalm 74 toe op de manier waarop bijbelcritici met hun valse leringen de kerk proberen te vernietigen. Dat is er sinds zijn tijd niet beter op

geworden. Zo wordt met een zekere regelmaat het bestaan van de hel als de plaats van de eeuwige pijn voor de mensen die zich niet willen onderwerpen aan het bevel van God om zich te bekeren ter discussie gesteld. De tegenstanders van de Bijbelse leer van de eeuwige straf krijgen in de kerk of via christelijke bladen een podium en mogen daar met hun bijlen en mokers inbeuken op belangstellenden.

Kijken we naar het huwelijk, dan zien we dat ook hier de vijand Gods bedoeling ervan met regelmatige mokerslagen verwoest. Het huwelijk tussen één man en één vrouw is de enige door God ingestelde en erkende samenlevingsvorm waarin seksualiteit mag worden beleefd. Wat zien we echter in en door de kerk gebeuren? De kerk heeft de regenboogvlag gehesen als bewijs van de overwinning dat ook een homorelatie kan worden ingezegend.

Het avondmaal dat door de Heer Jezus is ingesteld, is een gedachtenismaaltijd voor de leden van Zijn geestelijk lichaam, de gemeente. Het wordt gevierd in Zijn huis, ook een beeld van de gemeente. Het is toegankelijk voor al Gods kinderen, mits iemand niet in zonde leeft en geen verkeerde leer over Christus en Gods Woord heeft. Wat gebeurt er echter in Gods huis? Iedereen die het maar wil, mag aan het avondmaal deelnemen. Er wordt gezegd: 'Je bent welkom zoals je bent, zoals je je voelt en hoe je ook leeft.' Het teken van de eenheid en verbondenheid van hen die tot Gods gemeente behoren, is verworden tot een teken waaraan iedereen vrijblijvend zijn eigen(zinnige) betekenis mag hechten.

Dit alles, en nog veel meer, wat er in de gemeente aan verwoestende leringen en praktijken is ingevoerd, gaat de gelovige die een levende relatie met de Heer Jezus heeft, door merg en been. Hij deelt in Gods pijn daarover. In plaats van tot God te roepen om hier door het oordeel een einde aan te maken, zal hij God smeken om volharding om zelf trouw aan Zijn Woord te mogen blijven.

Dan zijn we echte volgelingen van de Heer Jezus. Hij heeft in zachtmoedigheid van de waarheid getuigd en niet met vergelding bedreigd (Joh. 18:22-23; 19:9-11). Daarbij heeft Hij de smaad die Zijn God werd aangedaan, gevoeld als Zijn eigen smaad (Rom. 15:3). Ik bid dat de artikelen in dit nummer van Rechtstreeks een ondersteuning zijn om Hem daarin te volgen. Namens de redactie, Ger de Koning

Psalm 74:1-9

- 1) O God, waarom hebt U ons voor altijd verstoten? Waarom ontbrandt Uw toorn tegen de schapen van Uw weide?
- 2) Denk aan Uw gemeente, die U vanouds verworven hebt, de stam die Uw eigendom is, die U verlost hebt, de berg Sion, waarop U gewoond hebt.
- 3) Richt Uw voeten naar wat voor altijd verwoest is, want de vijand heeft alles in het heiligdom vernield.
- 4) Uw tegenstanders tierden midden in Uw ontmoetingsplaatsen; daar stelden zij hun zege tekens als ere tekens op.
- 5) Zij raakten bekend als lieden die hun bijlen opheffen in dicht geboomte.
- 6) Zo sloegen zij al de gravingen ervan met houwelen en mokers in stukken.
- 7) Zij staken Uw heiligdom in brand; tot de grond toe ontheiligden zij de woning van Uw Naam.
- 8) Zij zeiden in hun hart: Laten wij die gezamenlijk plunderen! Zij verbrandden al Gods ontmoetingsplaatsen in het land.
- 9) Onze tekenen zien wij niet, er is geen profeet meer; er is niemand onder ons die weet hoelang nog.

JEZUS IN HET MIDDEN

DEEL 2

J.N. Voorhoeve

Vervolg 1. De plaats ('waar')

De Heer Jezus heeft gezegd: 'Er komt een uur dat u noch op deze berg, noch in Jeruzalem de Vader zult aanbidden (...) Maar er komt een uur, en het is er, dat de ware aanbidder de Vader zullen aanbidden in geest en waarheid' (Joh. 4:21,23). De eredienst is dus niet meer in Samaria of in Jeruzalem, en wij moeten niet naar een andere zichtbare plek op aarde zoeken om te aanbidden. Nee, wij moeten aanbidden in geest en in waarheid. En wij hebben te zoeken naar de morele aanwijzingen die Gods Woord ons geeft, om te kunnen verstaan hoe de dingen die te voren geschreven zijn, tegenwoordig moeten worden toegepast. De uitdrukking 'in geest en in waarheid' geeft aan het vlees of aan de wil van de mens evenmin ruimte dan de wet het deed; zodat wij niet vrij zijn de beginselen van het vergaderen of de orde van de eredienst naar onze eigen gedachten te bepalen, evenmin als de Israëliet hierin vrij was. Geen mens mag zich het gezag aanmatigen, geen vereniging van mensen zich het recht veroorloven om zelf te bepalen hoe en waar men eredienst zal houden. Nee, het komt alleen de Heer toe om te zeggen waar Hij Zijn naam zal vestigen; en daar, waar Hij Zijn naam vestigt als middelpunt, dáár is de plaats van samenkomen. In Matteüs lezen wij: 'En zie, Hij gaat u voor naar Galilea; daar zult u Hem zien.' En later: 'Bericht Mijn broeders dat zij moeten weggaan naar Galilea, en daar zullen zij Mij zien' (Matt. 28:7,10). Terwijl ons ook wordt meegedeeld dat de discipelen naar de berg gingen, waar Jezus hen had ontboden.

Rondom het altaar hielden degenen die uit de Babylonische gevangenschap terugkeerden hun eredienst, ook toen er geen tempel was. En rondom de Persoon van de Heer Jezus en Zijn volbrachte offer hebben de gelovigen nu hun eredienst, ook al is de eenheid van de Gemeente in haar geheel niet meer zichtbaar. Waar de Heer is, daar moeten wij ook zijn. Hijzelf bepaalt de plaats waar Hij de Zijnen wenst te zien. En het is onze roeping de Heer te zoeken, die het Middelpunt van de Zijnen en het Middelpunt van eenheid is. Hij zegt tot allen die Zijn broeders zijn, dat zij tot Hem moeten komen. Zoals in Hebr. 13:13 wordt gezegd: 'Laten wij daarom tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, terwijl wij Zijn smaad dragen,' waarbij de nadruk ligt op het 'tot Hem' uitgaan. Buiten de legerplaats, die zich van Hem heeft ontdaan en waar Hij dus niet te vinden is, ontmoet men Hem en buigt zich in aanbidding voor Hem neer. De blindgeborene werd uit de gemeente van Israël geworpen, maar kwam (zoals Bellett eens heeft gezegd) in de armen van Jezus terecht!

Een treffend beeld van deze waarheid hebben wij in de geschiedenis van David. David betekent 'bemінде' en hij

is een voorbeeld van de Heer Jezus, de Geliefde. Bij David kwamen allen die benauwd en bedroefd waren, en hij werd hun overste (1 Sam. 22:2). De spelonk van Adullam was geen aantrekkelijke plek; het was er duister en vol gevaren. Maar de persoon van David maakte deze plaats tot een liefelijk oord. Allen die tot hem hun toevlucht namen, vonden er verkwikking voor hun ziel. Zij erkenden David als hun aanvoerder en zij werden later met hem rijk gezegend. Zo is het nu met allen, die Jezus zoeken. Ook al zijn zij veracht en miskend, er is voor hen geen betere plek dan in de tegenwoordigheid van de Geliefde te zijn. Wij erkennen Hem als onze Heer, Degene die ons straks als koningen met Hem zal doen heersen.

2. Het aantal ('twee of drie')

Het tweede waarover onze tekst spreekt, is het aantal 'twee of drie.' Dit houdt zeer zeker in dat, al zouden er slechts twee of drie zijn die de door de Heer aangewezen plaats hebben gezocht, Hij ook aan dit kleine getal Zijn belofte verbindt. Met name voor de tijd van verval van de Gemeente is dit een bemoediging. Niet alleen in het begin, toen vele duizenden de door de Heer verkoren plaats hadden gezocht en gevonden, was Hij in het midden. Maar ook als er uiteindelijk maar twee of drie waren die trouw Zijn aanwijzingen opvolgen, is Zijn belofte waar. Het is alsof de Heer, die alle dingen van tevoren weet, door het noemen van het kleinste aantal personen voorzieningen gegeven heeft voor de dagen van verval van de Gemeente.

Wát ook verdwenen is, de belofte van de Heer is gebleven dat Hij in het midden is waar de 'twee of drie' tot Hem vergaderd zijn.

Zoals een lied zegt:

*Waar in Uw naam en tot Uw ere,
Slechts twee of drie vergaderd zijn,
Daar geldt reeds Uw belofte, Here,
Daar wilt U in hun midden zijn!*

Behalve deze gedachte die in de woorden 'twee of drie' besloten ligt, kunnen wij er ook een zinspel in vinden op wat ons zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament wordt meegedeeld aangaande *een gemeenschappelijk getuigenis*. In Deuteronomium 19:15 staat: '(...) op de verklaring van twee of drie getuigen zal een zaak vaststaan.' En in Matteüs 18:16, dus enige verzen vóór het door ons behandelde woord, lezen wij: '(...) opdat door de mond van twee of drie getuigen elk woord vaststaat.' En Paulus zegt tegen de Korintiërs: '(...) in de mond van twee of drie getuigen zal elke zaak vaststaan' (2 Kor. 13:1). Uit deze aanhalingen is dus bewezen dat de twee of drie door God beschouwd worden als een getuigenis voor enige zaak.

Welnu, zó is het ook in relatie tot het vergaderd zijn in de naam van de Heer. Zij die de Heer zoeken, die rondom het Middelpunt vergaderd worden door de Heilige Geest, vormen een getuigenis, al zouden het er slechts twee of drie zijn. Iemand *alleen* kan geen getuigenis vormen. Daarom is het zo belangrijk dat ieder die zich afgezonderd heeft van de vaten tot oneer, aan de voeten van de Heer komt om daar anderen te ontmoeten die Hem óók aanroepen uit een rein hart, opdat zij tezamen een getuigenis vormen voor Hem. Zoals gezegd wordt tegen de gemeente te Filadelfia: '(...) en u hebt Mijn woord bewaard en Mijn naam niet verloochend' (Openb. 3:8). Het is alsof wij het woord van Jesaja horen: 'Tot de wet en tot de getuigenis' (Jes. 8:20).

Wij moeten terugkeren tot dat wat vanaf het begin is, dat is tot het Woord! En tot Hem die vanaf het begin is, dat is tot Zijn naam. Wat een voorrecht is het te behoren tot hen die op deze wijze te midden van het verval een getuigenis zijn voor Hem die zo graag in het midden van de Zijnen is!

3. De gemeenschap ('bijeenvergaderd')

Nu volgen de woorden 'vergaderd zijn', eigenlijk 'bijeenvergaderd zijn'. De gedachte aan *gemeenschap* ligt dus allereerst opgesloten in dit woord. De gelovigen horen 'bijeenv.' In Maleachi 3:16 lezen wij over de getrouwen, die te midden van het ontrouwe volk Israël de HEERE zochten: 'Dan spreken zij die de HEERE vrezen, onder elkaar, ieder tot zijn naaste: De HEERE bemerkte het toch en hoorde het en er werd een gedenboek voor Zijn aangezicht geschreven, ten goede van hen die de HEERE vrezen en Zijn naam in ere houden' (of: aan Zijn naam gedenken). Te midden van de treurige toestand waarin het uit de ballingschap teruggekeerde volk verkeerde, waren er getrouwen die gekenmerkt werden door de vreze des Heren. Van de meerderheid van het volk moest gezegd worden: 'Zij vrezen Mij niet' (Mal. 3:5). De getrouwen echter beefden voor Zijn woord en dachten aan Zijn naam. Dit geeft die gemeenschapsoefening, die ook in de tijd van het grootste verval kan gevonden worden. Ja, de getrouwen worden dan juist samengedreven, omdat zij twee kenmerken hebben: de vreze des Heren en het gedenken van Zijn naam. De Heilige Geest zondert hen af van het kwaad en brengt hen samen tot een Persoon, die zij waarachtig eren en van Wie de naam tijdens Zijn afwezigheid alles voor hen is.

Dit was ook te zien in de dagen toen de Heer Jezus geboren werd: Elisabet, Zacharias, Simeon, Anna en vele anderen vreesden de HEERE en verwachtten de verlossing van Jeruzalem, terwijl het godsdienstige volk zich op elk gebied in een betreurenswaardige toestand bevond. De godsdienstige stelsels geven toe dat het Woord van God

verplichtingen oplegt, maar alleen voor zover die niet in tegenspraak zijn met hun organisaties. Maar het hart dat de Heer toegewijd is, zoekt Christus, wenst in Zijn nabijheid te verkeren, en zoekt dus tevens hen die óók door het geloof zich hechten aan de Persoon van Christus. Wat kwam dat treffend uit bij Anna, die ondanks haar ouderdom in verbinding stond met allen die voor Jeruzalem verlossing verwachtten. Toen zij zelf het Kind had gezien, loofde zij niet alleen persoonlijk de HEERE, maar ging met alle anderen over Hem spreken!

In Handelingen 2:47 lezen we dat de Heer dagelijks personen bij de Gemeente voegde, die behouden moesten worden. Dat wil zeggen: God had op Zich genomen het overblijfsel van Israël te behouden, en deed dit nu door het te voegen bij de nieuwe kring van gemeenschap. In Johannes 4 lezen wij dat de Joden geen gemeenschap hadden met de Samaritanen. Joden en heidenen mochten ook geen omgang met elkaar hebben. De beloften en de verbonden behoorden de Joden toe, en de overigen leefden zonder hoop en zonder God in de wereld. Maar Christus heeft de scheidingsmuur doorbroken, en de gelovigen uit de Joden, de Samaritanen en de volken zijn nu één lichaam. Ze zijn tot één kring gevormd, oefenen samen gemeenschap. Wat is het een voorrecht om samen, afgezonderd van het kwaad in elke vorm, ons te hechten aan het woord en de naam van de Heer! Een ieder spreekt er over tot zijn naaste! Samen bemoedigen wij elkaar met de gedachte dat de Heer spoedig zal komen! Spraken niet Petrus, Andreas en Natanaël onder elkaar over de Messias, die Zich aan hen had geopenbaard? In Maleachi riepen de getrouwen: De Verlosser zál komen! In Lucas: De Verlosser is gekomen. En nu: De Verlosser kómt! 'Houd wat u hebt', roept de Heer toe aan hen die zich met Hem bezighouden en op Hem wachten (Openb. 3:11). Ja, Hij bemoedigt hen in de tussentijd, en samen beoefenen zij gemeenschap met de Heer en met elkaar. Zij verblijden zich in Hem die het Middelpunt van hun vereniging is.

BESTUDEER DE SCHRIFTEN

Vragen

1. Wie leidde Simon Petrus tot de Heer Jezus?
2. Wie heeft gezegd dat Mozes over Hem had geschreven?
3. Wie was de eerste vrouw in Europa die in Christus geloofde?

Antwoorden

1. Zijn broer Andreas (Joh. 1:40-42).
2. De Heer Zelf (Joh. 5:46).
3. Lydia, de purperverkoopster (Hand. 16:14-15).

STUDIES OVER SPREUKEN 8

DEEL 3 - TOEN WAS IK EEN TROETELKIND BIJ HEM

Hugo Bouter

'Toen was Ik bij Hem [Zijn] Troetelkind, en Ik was dagelijks Zijn vermaking, te allen tijde Mij verheugend voor Zijn aangezicht' (Spr. 8:30).

Alle dingen zijn door Hem geworden

Daarna vinden wij meer bijzonderheden over Christus' rol bij de schepping van hemel en aarde. We lezen hier: 'Toen Hij de hemelen bereidde, was Ik daar; toen Hij een kring trok op het oppervlak van de oceaan; toen Hij de wolken daarboven bevestigde, en de bronnen van de oceaan met kracht opborrelden; toen Hij aan de zee haar perk stelde, opdat de wateren Zijn gebod niet zouden overtreden, en Hij de grondslagen van de aarde bepaalde, toen was Ik een Troetelkind bij Hem (...)' (Spr. 8:27-30).

Dit grote werk van de schepping getuigt van Gods eer en heerlijkheid. De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspannel verkondigt het werk van Zijn handen (Ps. 19:2-5). Hier zien wij de activiteit van Gods woord en van Zijn wijsheid met betrekking tot de geschapen werkelijkheid. Hij sprak en het was er, Hij gebood en het stond er (Ps. 33:9). Al Zijn werken zijn met *wijsheid* gemaakt (Ps. 104:24).

Maar het Nieuwe Testament laat ons zien dat het ontstaan van het heelal het werk was van een zelfstandig goddelijk Persoon, nl. de eeuwige Zoon, die het Woord en de Wijsheid van God is. Alle dingen zijn immers geworden *door het Woord*. Hij is de Wijsheid van God in eigen Persoon. Door middel van het Woord is alles in het aanzijn geroepen (Joh. 1:3; Kol. 1; Hebr. 1).

Het Nieuwe Testament vertelt ons ook méér over Zijn nauwe relatie met de Vader. Maar wij hebben hier in Spreuken 8:30 wel een aanwijzing dat het scheppende Woord niemand anders was dan de geliefde Zoon van de Vader, het Voorwerp van Zijn eeuwige vreugde.

Wij lezen hier namelijk:

'Toen was Ik bij Hem [Zijn] Troetelkind, en Ik was dagelijks Zijn vermaking, te allen tijde Mij verheugend voor Zijn aangezicht'.

De Vader en de Zoon

De Vader vond Zijn welbehagen in de Zoon, die de vreugde van Zijn hart, Zijn vermaking was. De Zoon verkeerde als een Troetelkind, een Lievalingskind in de schoot van de Vader. Hij kon tegen de Vader zeggen: 'Ik was *bij U* voordat de wereld was' (Joh. 17:5). Hij was het *Troetelkind* van Zijn liefde, maar ook de *Uitvoerder* die aan Zijn zijde stond. Christus was de *Bewerker*, de *Kunstenaar*, de *Meester*

die het scheppingswerk gestalte gaf (vgl. de verwante uitdrukking 'werk van meesterhanden' in Hoogl. 7:1).

De evangelist Johannes spreekt ook over de intieme relaties tussen de Vader en de Zoon, de persoonlijke betrekkingen in de Godheid. Hij beschrijft de heerlijkheid van de Heer Jezus als de heerlijkheid 'van een eniggeborene van een vader' (Joh. 1:14). De 'eniggeborene' is de unieke, de véélgeliefde zoon (vgl. Gen. 22:2). Christus was ook na Zijn komst in het vlees 'de eniggeboren Zoon, die in de schoot van de Vader is' (Joh. 1:18). Letterlijk staat er dat Hij 'de zijnde in de schoot van de Vader' is. Hij heeft tijdens Zijn leven op aarde de 'atmosfeer' van de liefde van de Vader dus nooit verlaten. Het was echter Zijn vreugde, Zijn vermaking om Gods wil *hier op aarde* te volbrengen (vgl. Ps. 40:8-9), zoals Hij ook reeds Gods vreugde en vermaking was geweest *in de hemel*.

Wij vinden dus zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament belangrijke mededelingen omtrent de wederzijdse relaties van de liefde tussen de Vader en de Zoon, tussen God en de Logos, d.i. het Woord, de eeuwige Wijsheid van God.

De Zoon en de mensenkinderen

Vervolgens worden ook *de relaties van de Wijsheid* met het aardrijk en met de mensenkinderen beschreven. Want wij lezen hier: '(...) al spelend (of: Mij verheugend) in de wereld van Zijn aardrijk. Mijn bron van blijdschap vond Ik bij de mensenkinderen' (Spr. 8:31). Wij kunnen het zo interpreteren dat de eeuwige Wijsheid, het goddelijke Woord, als gevolg van Zijn betrokkenheid bij het scheppingswerk *Zijn eigen vreugde* en Zijn vermaking vond in de mensenkinderen, die het voorwerp zouden zijn van Gods verkiezende liefde en genade. Christus heeft niet de engelen aangenomen, maar Hij heeft het nageslacht van Abraham aangenomen.

Daarom moest Hij ook deelnemen aan bloed en vlees, en in alles aan Zijn broeders *gelijk* worden (Hebr. 2:14-17). Zijn vreugde, Zijn welbehagen in de mensenkinderen leidde tot Zijn komst op aarde, tot de incarnatie: 'En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond' (Joh. 1:14). Er loopt dus een lijn van Spreuken 8 naar de blijde boodschap van de engelen in het veld van Betlehem: 'Ere zij God in de hoge, en vrede op aarde in mensen van Zijn welbehagen' (Luc. 2:14).

Zeven facetten van de gemeente van God
volgens de brief aan de Efeziërs

Hugo Bouter

Prijs 4,90 Euro

ISBN/EAN:
9789491797330

DE DOCHTERS VAN ZELAFEAD

Jaap Zwitser

'Zelafead, de zoon van Hefer, had echter geen zonen, alleen dochters. De namen van de dochters van Zelafead waren: Machla, Noa, Hogla, Milka en Tirza' (Num. 26:33).

De Bijbel vermeldt op vier verschillende plaatsen in het Oude Testament de namen van de dochters van Zelafead, in de hoofdstukken 26, 27 en 36 van het boek Numeri en in Jozua 17.

Was het niet voldoende geweest ons te laten weten dat Zelafead geen zonen had, maar wel dochters? Bevat de viervoudige vermelding van hun namen wellicht een boodschap voor ons?

In hoofdstuk 26 van Numeri treffen wij een tweede telling aan – in de vlakke velden van Moab, aan de Jordaan ter hoogte van Jericho – van strijdbare Israëlieten van twintig jaar oud en daarboven. Eerder vond er een telling plaats in de woestijn van Sinai (Num. 1). De Heere had van die getelden gezegd, dat zij in de woestijn zouden sterven (Num. 26:65). Niemand van hen was overgebleven, dan Kaleb en Jozua! Ruim 600.000 mannen zijn neergeveld in de woestijn (1 Kor. 10:5). De schrijver van de Brief aan de Hebreeën laat ons daar meer over weten. In hoofdstuk 3 vanaf vers 7 tot en met hoofdstuk 4 vers 2 vertelt hij ons, dat zij niet konden ingaan wegens *ongeloof*. Zij hadden een blijde boodschap gehoord, maar het woord dat werd gepredikt bracht hun geen nut, omdat het in hen die hoorden niet met geloof gepaard ging. Deze mannen werden gekenmerkt door *ongeloof*. Wat een contrast met de dochters van Zelafead! Zij toonden *geloof*!

Laten wij eerst eens kennismaken met de dochters. De betekenis van hun namen geeft ons enig inzicht in hun persoonlijkheden en karakters. De oudste heette **Machla**. Haar naam heeft twee betekenissen: ziekte (zwakte), en genoeg (zachtheid, tederheid). De ouders kregen met dit kind al direct te maken met zorgen om haar gezondheid. Maar ondanks haar zwakke gezondheid had Machla een lief karakter.

Na Machla werd **Noa** geboren, een heel ander kind. Haar naam betekent beweging, levendigheid, rondzwerven. Zij is te vergelijken met iemand die altijd druk is, veel onderweg is, een volle agenda heeft en over tomeloze energie lijkt te beschikken.

Aan de derde dochter moeten Zelafead en zijn vrouw hun handen vol gehad hebben: **Hogla**. Haar naam betekent veldhoen. Jeremia vertelt ons, dat een veldhoen eieren uitbroedt, die het niet gelegd heeft (17:11). Dat is niet zoals het hoort. Op mensen toegepast zou je dit oneerlijk en ondeugend kunnen noemen.

Milka, de vierde dochter, was voor haar ouders tot steun in tijden van moeite en verdriet. Haar naam betekent raad, advies, voorlichtster. Fijn om onder je kinderen ook iemand te hebben met wie je kunt sparren.

De jongste telg heette **Tirza**. Haar naam betekent genot, lieflijkheid. Qua karakter leek zij veel op Machla, maar zij had gelukkig een goede gezondheid.

Alle vijf waren het dochters van Zelafead, maar wat waren zij verschillend in aard, karakter en persoonlijkheid (en... zo is het ook nu nog in de gemeente van God). Maar als het om het erfdeel gaat, staan zij *alle vijf* voor het aangezicht van Mozes en voor het aangezicht van Eleazar, de priester, en voor het aangezicht van de oversten en voor het aangezicht van de ganse vergadering, aan de deur van de tent der samenkomst! Daar tonen zij geloof en nemen zij het hoogste standpunt in.

Zelafead en zijn vrouw hadden ongetwijfeld gehoopt dat er in hun gezin ook een zoon (of: zonen) geboren zouden worden. Voor een Israëliet was het hebben van een zoon heel belangrijk voor het behouden van het erfdeel binnen de stam. Hiervoor waren aanwijzingen gegeven en bepalingen opgenomen in de wet van het erfrecht. Maar wat als er geen zonen zijn?

De dochters zeggen: 'Waarom zou de naam van onze vader uit het midden van zijn geslacht weggenomen worden, omdat hij geen zoon heeft? Geef ons een bezitting in het midden van de broeders van onze vader'. Mozes weet hierop geen antwoord en raadpleegt de Heere.

De uitkomst is als volgt: de dochters van Zelafead spreken recht, u zult de erfenis van hun vader op hen doen komen! Met vrijmoedig en eenvoudig geloof hebben de zussen dit voor zichzelf en voor allen na hen via Mozes van de Heere gekregen. Onderling zo verschillend, maar als het om het land en het erfdeel gaat, geloven zij in de beloften van de Heere!

Gelukkig zijn er ook nog wijze mannen in Numeri 36. Zij zorgen ervoor dat het erfdeel niet alsnog naar een andere stam gaat. Dat zou kunnen gebeuren, wanneer de dochters van Zelafead buiten hun stam zouden trouwen. De Heere zegt hierover in vers 6: 'Laten zij tot vrouw worden van wie goed is in hun ogen, als zij tenminste tot vrouw worden van iemand uit het geslacht van de stam van hun vader'. Alleen dan zal de erfenis bij de stam van hun vader blijven. En zoals de Heere Mozes geboden had, zo deden de dochters van Zelafead: zij trouwden met de zonen van hun oom (Num. 36:10-12). Zij geloofden én gehoorzaamden! In Jozua 17:4 lezen wij dat Jozua hun, naar het bevel van de Heere, in het land een erfdeel in het midden van de broers van hun vader heeft gegeven.

Het Woord van God herinnert ons als nieuwtestamentische gelovigen via Machla, Noa, Hogla, Milka en Tirza aan de woorden van 1 Petrus 1:3-9. Geloven wij nog dat er een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke *erfenis* in de hemelen bewaard wordt voor ons? Zien wij daar naar uit? Hoewel kinderen van God onderling heel verschillend zijn (en zo heeft God het ook bedoeld!), mogen wij eensgezind het hoogste standpunt innemen als het om onze erfenis gaat. Wat de vijf zussen pas ontvingen in het Beloofde Land, mogen wij nu al door het geloof in bezit nemen, onze voet zetten op dat wat ons beloofd is en er nu al van genieten! Dank U wel Vader, voor de dochters van Zelafead!

MARIA

DEEL 4 - DE MOEDER VAN JEZUS

Kris Tavernier

De ervaring van verwerping

Maria mocht dan de meest bevoorrechte zijn onder de vrouwen, toch heeft ze ook lijden en verwerping gekend doordat ze verbonden was met Jezus.

Door de Geest geleid bereidde Simeon Maria hier meteen al op voor met de woorden: 'ook door uw eigen ziel zal een zwaard gaan' (Luk. 2:35). Hoe scherp het zwaard zou zijn en hoe diep het zou snijden, kon Maria toen nog niet begrijpen. Maar het heeft niet lang geduurd voordat het zover was. Eigenlijk had ze het al ondervonden. De geboorte van haar Zoon Jezus was zo bijzonder aangekondigd door de engel Gabriël, maar zij bracht Hem ter wereld op een plek als een stal – of een grot waar herders hun kudde schapen lieten overnachten of een voorportaal van een huis bestemd voor dieren – maar beslist niet in een herberg, want daar was geen plaats voor hen (Luk. 2:7). Daarna kwam de vlucht naar Egypte (Matt. 2:13-18). En in Zijn woonplaats Nazareth werd Hij verstoten (Luk. 4:14-30).

Daarna ontstaat er een ongeveer drie jaar lange strijd met de farizeeën, de sadduceeën, de schriftgeleerden en de Herodianen, waarbij zij Jezus meermaals naar het leven staan. Uiteindelijk komt het dieptepunt, de gevangenneming, de geseling en de kruisiging op Golgotha. In al die gebeurtenissen was Maria heel nabij. Wat moet het haar als moeder pijn hebben gedaan om te zien hoe haar Zoon verworpen werd, en al helemaal toen ze daar vlak bij het kruis stond. We kunnen gerust stellen dat Maria heeft gedeeld in de verwerping en het lijden van Jezus, soms zelfs fysiek, soms in haar hart als moeder. Ook dat is een aspect van discipelschap. Als wij ervoor uit komen om discipelen van de Heer Jezus te zijn, dan mag je aannemen dat er een zekere vorm van verwerping en lijden bij komt kijken. In de verdrukte en vervolgte kerk is dat heel reëel, zelfs tot de dood toe. In de Westerse wereld is het nog niet zover, maar op applaus moet je zeker niet rekenen. Maar zoals het voor Maria gold, geldt het ook voor elke discipel: 'als wij inderdaad met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden' (Rom. 8:17b).

Het aanvaarden van correctie

Niemand houdt ervan, maar correctie hoort wel bij discipelschap. Er zijn zeker drie momenten waarop Maria door Jezus werd gecorrigeerd. De eerste keer is Jezus slechts twaalf jaar oud. Samen met Maria en Jozef is Hij naar het Pesachfeest geweest in Jeruzalem, zoals ze dat jaarlijks gewend waren. Maria en Jozef keerden terug in de veronderstelling dat ook Jezus erbij was in de stoet, ergens

bij de andere kinderen. Na een dagreis ontdekten ze dat Jezus er niet was en gingen ze terug naar Jeruzalem. Wat zal dat een lange dagreis terug zijn geweest. Daarna volgde nog een dag van zoeken naar Jezus in Jeruzalem en uiteindelijk vonden ze Hem in de tempel, in het gezelschap van de leraren.

Twee dagen lang waren Maria en Jozef al in paniek op zoek naar Jezus. Als ze Hem dan uiteindelijk vinden, zegt Maria: 'Kind, waarom heb Je ons dit aangedaan? Zie, je vader en ik hebben Je met smart gezocht' (Luk. 2:48). Jezus antwoordde eenvoudig: 'Waarom hebt u Mij gezocht? Wist u niet dat Ik moet zijn in de dingen van Mijn Vader?' (vs. 49). Er valt veel te zeggen over deze enkele zinnen, maar waar we nu de aandacht op willen vestigen, is de tegenstelling tussen 'je vader en ik' tegenover 'Mijn Vader'.

Na twaalf jaar lijken Maria en Jozef gewend te zijn geraakt aan het leven van elke dag, ondanks al de bijzonderheden die er waren bij de geboorte van Jezus. Maar Jezus corrigeert hen en zegt eigenlijk dat ze niet moeten vergeten dat Zijn Vader niemand anders is dan God de Vader. Hij leeft voor het plan dat God de Vader gegeven heeft. Zo is dat ook voor de discipel, pal te midden van het dagelijks leven houdt hij Gods plan voor ogen. De kern van Gods plan met het leven van de discipel is: aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te worden (Rom. 8:29), en dat vooral in de dagelijkse praktijk. Maria werd gecorrigeerd, omdat ze die les moest leren; het gaat om Gods plan.

Een volgende correctie is er zo'n achttien jaar later op een bruiloft in Kana (Joh. 2:1-12). De wijn is op en het feest dreigt in duigen te vallen. We laten de rest van de gebeurtenis voor wat het was en concentreren ons op Maria. Toen iedereen ten einde raad was, ging Maria naar haar Zoon Jezus en wees Hem op het probleem: 'zij hebben geen wijn' (vs. 3). Jezus zei niet zoiets als: 'Goed dat je Mij erop wijst, moeder, ik los dat wel even op'. Hij antwoordde: 'Wat heb ik met u te doen, vrouw?' (vs. 4a). Over deze woorden valt heel wat te zeggen, maar hoe je het ook leest, het blijft een correctie aan het adres van Maria. De sleutel zit in het tweede deel van het antwoord aan Maria: 'Mijn uur is nog niet gekomen' (vs. 4b). Uiteindelijk zou Jezus het water in wijn veranderen, en was dit het eerste van Zijn wondertekens in Kana en Galilea (vs. 11).

Maar het was niet aan Maria om dit tijdstip te bepalen. Als het over Jezus' dienstwerk ging, had Maria zelfs als Zijn moeder daar niets over te zeggen; dan telde alleen het gebod van God de Vader voor Hem. Maria had niet het recht die plaats in te nemen, of er zelfs maar iets aan bij te sturen. Daar wijst Jezus haar op. Het getuigde van een groot geloof van Maria, toen zij tegen de bedienden op het feest zei: 'Wat Hij u ook zegt, doet dat' (vs. 5). Dat was niet het punt. Maar het dienstwerk van de Heer Jezus was een zaak tussen Hem en de Vader; en van niemand anders, zelfs niet Maria.

Hierin ligt een belangrijke les voor ons als discipelen, namelijk om God niet voor de voeten te gaan lopen. Ja, de situatie van Jezus was uniek, op welke manier dan ook. Maar hoe vaak denken wij niet het nodige advies te hebben, de wijsheid in pacht te hebben, de juiste weg te kunnen wijzen? Een discipel gaat hier uiterst voorzichtig mee om, om God niet in de weg te staan.

TRAAG EN TRAAGHEID

zowel negatief, positief als neutraal

Gerard Kramer

Misschien heeft een enkele lezer van Rechtstreeks last van *bradycardie*, oftewel van een trage, te lage hartslag. In dat woord *bradycardie* zit het Griekse woord waar we deze keer over nadenken, namelijk *bradus*, dat 'traag' betekent, en het woord *kardia*, dat 'hart' betekent. Volgens medici is bradycardie niet altijd slecht, maar soms moet er toch een behandeling volgen. Rechtstreeks is geen medisch tijdschrift, en daarom hoort een artikel over een trage hartslag er niet in thuis. Zo'n artikel heb ik dan ook niet geschreven. Bovendien is geen van de redacteuren deskundig op dat terrein. Maar er komt in de Bijbel wél een geval van *geestelijke bradycardie* voor, en daarover mag in Rechtstreeks zeker geschreven worden – evenals over de andere plaatsen waar het over 'traagheid' gaat.

Negatief

Toen de Emmaüsgangers niet goed raad wisten met het lijden dat de Heer Jezus was overkomen, en al helemaal niet konden plaatsen wat ze hadden gehoord over Zijn opstanding, zei Hij, terwijl Hij incognito met hen meeliep, tot hen: 'O ongelovigen en *tragen* van hart in het geloven van alles wat de profeten hebben gesproken. Moest de Christus dit niet lijden, en [zo] in Zijn heerlijkheid binnengaan?' (Luk. 24:25). Hier is het duidelijk: dit is verkeerde, verwijtbare traagheid, en wel in geestelijk opzicht – want dat betekent 'van hart' hier. De remedie hiertegen is gelovig vasthouden aan het Woord van God.

Zelfs in een tekst over de Heer Zelf wordt het begrip traagheid in negatieve zin gebruikt - maar dan wel met een

ontkenning erbij! 'Vertragen' (Gr. *bradunoo*) en 'traagheid' (Gr. *bradutès*) komen beide voor in 2 Petrus 3:9, waar staat: 'De Heer *vertraagt* de belofte niet, zoals sommigen het voor *traagheid* houden'. De Heer doet dus niet wat diegenen denken die Zijn lankmoedigheid niet begrijpen. Zij interpreteren het geduld dat de Heer met de ongelovigen heeft, verkeerd.

Positief

In Jakobus 1:19 geeft de apostel Jakobus de volgende belangrijke vermaning: 'Weet dit, mijn geliefde broeders; laat ieder mens echter snel zijn om te horen, *traag* om te spreken, *traag* tot toorn'. Praten en boos worden: dat doen we van nature te vaak en te snel, en Jakobus maant zijn gelovige lezers daarom in beide opzichten traag te zijn, 'want [de] toorn van een man bewerkt Gods gerechtigheid niet'. Wie in het spreken en wat de boosheid betreft dus traag is, doet precies wat Jakobus ons hier voorhoudt! Dat is dus in beide gevallen een voorbeeld van traagheid in positieve zin.

Neutraal

Paulus gebruikt slechts eenmaal een woord uit deze groep, en wel als hij Timoteüs vraagt rekening te houden met de mogelijkheid dat hij, de apostel, later arriveert dan Timoteüs denkt, oftewel uitblijft. Voor de tijd van dit onbedoelde 'uitblijven' (Gr. *bradunoo*) heeft Paulus zijn medewerker belangrijk onderwijs gegeven: 'Maar als ik uitblijf, [schrijf ik] opdat je weet hoe men zich moet gedragen in [het] huis van God, dat is [de] gemeente van [de] levende God, [de] pilaar en grondslag van de waarheid' (1 Tim. 3:15). Hier wordt het woord dat eerder met 'vertragen' werd vertaald, absoluut, dus zonder lijdend voorwerp, gebruikt – in een neutrale betekenis.

Lukas gebruikt het woord uit deze groep eveneens eenmaal, en evenals Paulus neutraal, en wel in een combinatie van *bradus* met de stam van het woord voor 'varen' (Gr. *pleoo*; vgl. het woord voor 'schip', Gr. *ploion*). Zo ontstond het zeldzame woord 'langzaam opschieten', lett. 'langzaam varen' (Gr. *braduploëoo*): 'Toen wij nu ettelijke dagen langzaam opschoten' (Hand. 27:7). Ook deze traagheid was niet verwijtbaar.

HET HOGLIED

DEEL 59 - DE HOOGSTE TAAL VAN DE LIEFDE

Ger de Koning

'Uw hals is als de ivoeren toren, uw ogen zijn [als] de vijvers te Hesbon bij de poort Bath-Rabbim. Uw neus is als de toren van de Libanon, die uitziet op Damascus. Uw hoofd is op u als de Karmel en uw haartooi is als roodpurper, de Koning zit gevangen in de lokken. Wat bent u mooi, wat bent u lieflijk, liefste, vol van genot!' (Hoogl. 7:4-6).

Hals, ogen en neus, hoofd en haartooi van de bruid

De beschrijving van haar hals past ook bij haar karakter als de vorstendochter (vs. 4). Ze is niet meer halsstarrig, weigerachtig om zich te buigen onder het juk van de Heere, maar krachtig in het geloof. Haar hals is een toonbeeld van schoonheid. Eerder is haar hals vergeleken met de toren van David (Hoogl. 4:4), een soort wapenopslagplaats, wat spreekt van verdedigingskracht. Hier wordt haar hals vergeleken met *'de ivoeren toren'*, wat spreekt van koninklijke heerlijkheid. Het past bij haar beschrijving als de vorstendochter.

In de beschrijving van de bruidegom door de bruid vergelijkt ze zijn buik met blinkend ivoor (Hoogl. 5:14). Ivoor wordt genoemd in verbinding met het koningschap van Salomo, de koning van de vrede (1 Kon. 10:22; 2 Kron. 9:21). Salomo heeft 'een grote ivoeren troon' gemaakt (1 Kon. 10:18; 2 Kron. 9:17). We kunnen ivoor dan ook verbinden met het koningschap van Christus, dat Hij in vrede uitoefent.

Dat de hals van de bruid met de ivoeren toren wordt vergeleken, wijst erop dat Jeruzalem zal delen in de regering van de Heer Jezus. Dat zegt de Heer ook tegen Zijn discipelen: *'Jezus nu zei tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, dat u die Mij gevolgd bent, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal zitten op [de] troon van Zijn heerlijkheid, u ook op twaalf tronen zult zitten om de twaalf stammen van*

Israël te oordelen' (Matt. 19:28). Nu is er nog verwerping, maar straks zal Hij regeren en dan mogen zij met Hem regeren. Daarvan spreken de troon en de twaalf tronen. Het is de troon van Zijn heerlijkheid, de troon die gevestigd zal zijn hier op aarde in de heerlijkheid van het Vrederijk, als Zijn heerlijkheid de aarde zal bedekken zoals de wateren de bodem van de zee bedekken (Jes. 11:9). De tronen waarop zij zullen zitten, hebben te maken met hun regering over Israël, dat wil zeggen hun bestuur over Israël. Zij zullen uitdelers van zegen voor Israël zijn.

Haar ogen worden hier niet, zoals eerder wel is gebeurd, vergeleken met duiven (Hoogl. 1:15; 4:1), maar met de rust van het zuivere en stille water van *'de vijvers te Hesbon'*. Het is niet bronwater uit de diepte of van een fontein die opspringt, maar water dat open en rein voor het licht van de hemel is. Haar ogen stralen de rust van Gods Woord uit, waarvan de vijvers een beeld zijn. Overal waar ze kijkt, ziet ze reinheid, zuiverheid; alles is in overeenstemming met Gods Woord. Er is niets wat die rust verstoort, want alles draagt het kenmerk van de Vredevoorst.

De vijvers bevinden zich *'bij de poort van Bath-Rabbim'*, dat betekent 'dochter van velen'. Als alles in overeenstemming is met Gods Woord, is er ook geen verlatenheid en doodsheid meer. De Heere zal het huis van Israël 'even talrijk aan mensen maken als aan schapen (Ezech. 36:37-38; Zach. 8:4-5). Een grote menigte van verlostten, die door de Heere naar het land zijn teruggebracht, zullen getuigenis geven van de grote verlossing die Hij heeft bewerkt. Dit is de vervulling van Zijn Woord.

De *'neus'*, die vroeger in trots in de hoogte stak om uiting te geven aan minachting voor de Heere (vgl. Ps. 10:4; Ezech. 23:25), wordt nu vergeleken met *'de toren van de Libanon'*. De toren is een burcht, een vesting en tegelijk een uitkijkpost voor wachters. De neus is om te ruiken. Van de Messias staat dat *'Zijn ruiken zal zijn in de vrees des HEEREN'* (Jes. 11:3), d.w.z. dat de lucht die Hij inademt, doortrokken is van de vrees voor de Heere. Zo is het ook met de neus van de bruid. Alles wat deze vrees bedreigt, wat de lucht verontreinigt, ruikt ze. De grote bedreiging in de eindtijd is Damascus, de hoofdstad van Syrië. Vanaf haar toren ziet ze in het Vrederijk daarop neer. Syrië is in de persoon van de koning van het noorden de leider van Assyrië, die in de eindtijd Israël zal aanvallen, overrompelen en verwoesten. Deze vijand wordt door Christus Zelf geoordeeld (Dan. 11:45).

We moeten onze vijand kennen en weten waar hij is. Bij het onderkennen van de vijand is de reukzin mogelijk belangrijker dan zien of horen. Reukzin is niet verbonden aan woorden die we horen of daden die we zien, maar aan een innerlijk onderscheidingsvermogen. Dat gaat ver uit boven wat we zien of horen. Het gaat erom dat we kunnen onderscheiden tussen wat van God en wat niet van God is. Iemand kan er keurig uitzien en wat hij zegt kan goed klinken, maar het kan toch zo zijn dat het niet goed 'ruikt', omdat er geen vrees voor God in aanwezig is.

De beschrijving van de bruid eindigt met het hoofd en het haar (vs. 5). Haar *'hoofd'* wordt vergeleken met

'de Karmel'. De Karmel is de plaats waar Elia voor God heeft gestaan en de overwinning heeft behaald over alles wat slecht is (1 Kon. 18:19-24, 37-45). Het is ook de plaats van machtige gebeden, en de zegen die daarop volgt. Dat haar hoofd als de Karmel was, wil zeggen dat ze zich van de kracht van het gebed bewust was. Daardoor heeft ze overwinningen behaald en zegen ontvangen. De zegen is dat aan Jeruzalem de pracht van de Karmel zal worden gegeven (Jes. 35:2).

Haar 'haartooi' is als roodpurper, dat is de kleur van koninklijke kleding. Dat past ook weer bij haar beschrijving als vorstendochter. Door over een 'haartooi' te spreken, valt de nadruk op haar lange haar als een sieraad, als haar eer (1 Kor. 11:15). Dit spreekt ervan dat haar koninklijke waardigheid ook het aspect van onderwerping aan het gezag van de koning heeft, en dat ze zich aan hem toewijdt. Dit aspect bewerkt bij hem zo'n grote bewondering, dat hij erdoor gevangengenomen wordt. Hij raakt erdoor geboeid, al zijn aandacht gaat daarnaar uit. Zo is het ook met ons, als wij onze koninklijke waardigheid laten zien in onze onderdanigheid aan de Heer Jezus en aan elkaar. Onderdanigheid is een speciaal kenmerk van onze

waardigheid. Onze onderwerping aan Hem tonen we door gehoorzaam te zijn aan alles wat Hij in Zijn Woord tegen ons zegt. Als we ons uit liefde onderwerpen, boeit Hem dat zozeer, dat Hij alleen daarvoor aandacht heeft. Alle andere bewijzen van liefde vloeien daaruit voort.

Na de opsomming van de schoonheden van de bruid in haar openbare verschijning als de vorstendochter, roept de bruidegom in geestvervoering uit dat ze 'mooi' en 'lieflijk' is (vs. 6; Hoogl. 1:15; 4:1; Ps. 45:12). Met haar heeft hij die innige liefdesrelatie. Hij vindt zijn volle vreugde in haar. Wat hij ook zou kunnen begeren, zij gaat alles te boven. Zij is voor hem vol van genot. Hij spreekt hier niet over haar, maar tegen haarzelf. Voor de Heer Jezus is de bruid, Zijn aardse bruid, Jeruzalem, werkelijk alles. Ze uitzonderlijk mooi en lieflijk voor Hem. Ze is mooi in haar uiterlijk, ze is lieflijk in haar gedrag. Voor Hem is zij de 'liefste'. Zijn hart is vol van haar en gaat naar haar uit. Ze is 'vol van genot'. Hij geniet van elk onderdeel van de stad. Er is niets meer wat stoort. Alles is volmaakt in overeenstemming met Zijn verlangens. Het volle genot dat Hij in haar vindt, beschrijft Hij in de volgende verzen.

MOPPEREN

DE CLIMAX VAN HET MORREN IN DE WOESTIJN

Nico van Tilburg

Redactie: Hugo Bouter

'Korach liet heel zijn aanhang vanwege hen bijeenkomen, bij de ingang van de tent van ontmoeting. Toen verscheen de heerlijkheid van de Heere aan heel de gemeenschap, en de Heere sprak tot Mozes en tot Aäron: Zonder u af uit het midden van deze gemeenschap, want Ik zal hen in een ogenblik vernietigen!' (Num. 16:19-21).

Het lijkt erop dat het hoogtepunt van het verzet van Israël tegen God en tegen Mozes, oftewel de afval tijdens de woestijnreis, zowel in 1 Korintiërs 10 als in de brief van Judas de tegenspreking van Korach en de zijnen is geweest en het gemor dat de volgende dag hierop volgde (Num. 16:41-50; 1 Kor. 10:10; Judas:11). Het oordeel van de verdervende plaag is het werk van een verderfengel geweest, zoals destijds ook in Egypte is gebeurd bij de uittocht.

Het gaat in de opsomming van 1 Korintiërs 10 om een *morele* volgorde, waaraan de gang van de historische gebeurtenissen ondergeschikt wordt gemaakt. De apostel Paulus citeert hier achtereenvolgens uit Numeri 11, Exodus 32, Numeri 25 en Numeri 21 (de geschiedenis van de

koperen slang). Hij besluit dan met het morren in Numeri 14 en in Numeri 16. De opstand van Korach, Datan en Abiram is hier de climax van het verzet tegen God (vgl. 1 Kor. 10:10). Dit correspondeert met de laatste fase van het verval die Judas noemt, nl. 'de tegenspreking van Korach'. Het spreken tegen God en tegen Mozes (en de remedie van de koperen slang) is dan de voorlaatste fase. Wat het vlees bedenkt, is altijd vijandschap tegen God (Rom. 8:7). Maar dat leeft ook op de bodem van ons eigen hart.

Het is bij de opstand van Korach ook van belang dat er sprake is van een *drietal* oordelen. In Numeri 16:30 zien we Korach, Datan en Abiram met hun gezinnen levend verzwolgen worden door het dodenrijk. In vers 35 gaat er een vuur uit van de Here God, dat de tweehonderd vijftig opstandige leiders van het volk verteert. En als de hele vergadering dan de volgende dag mort, volgt er in de verzen 44 tot 50 een dodelijke plaag met veertienduizend zeventien slachtoffers als gevolg. Van deze plaag is niet direct duidelijk waaruit hij bestond. Het is dezelfde uitdrukking die wordt gebruikt bij de plagen in Egypte, inclusief de plaag van de verderfengel. Het Griekse woord voor 'verdervend' in 1 Korintiërs 10:10 is trouwens hetzelfde dat door de Septuaginta wordt gebruikt in Exodus 12:23.

Dit kan betekenen dat er bij de vermaningen die de apostel geeft, inderdaad een toename is van de ernst van het kwaad. Wanneer dit het geval is in 1 Korintiërs 10, is het juist dat het mopperen van het volk in Numeri 16:41 een nog groter kwaad is dan het spreken tegen God en Mozes in Numeri 21. Het valt dan wel op dat de apostel Paulus de tegenspreking van Korach en de aanmatiging van de Leviëten niet noemt. Maar dat was ongetwijfeld op dat moment niet nodig voor de Korintiërs; dit vormde voor hen niet het grootste gevaar. De tegenspreking van Korach doelt in feite op geloofsafval,

zoals we die bijv. vinden in 2 Timoteüs en de brief aan de Hebreeën. Johannes spreekt in zijn brieven over valse profeten en antichristen, die zich verzetten tegen God en Zijn Christus. Judas vat de ontwikkeling van het kwaad kort samen in drie fasen.

We kunnen ons ook afvragen wat de betekenis kan zijn van de verschillende manieren waarop de Heere God straft in Numeri 16: een aardbeving waarbij de aanvoerders levend worden begraven, een vuur dat van de Heere God

uitgaat en 250 opstandelingen verteert, en ten slotte een plaag die door de toorn van God uitgaat en vele duizenden slachtoffers maakt. Deze oordelen doen duidelijk denken aan het slotvers van Hebreeën 12: 'Immers, onze God is een verterend vuur'.

'WEES NIET BANG' IN LUCAS

1. Zekerheid in het gebed

Luc. 1:13 – 'Wees niet bang, Zacharia, want uw gebed is verhoord'.

2. Gunst bij God vinden

Luc. 1:30 – 'Wees niet bang, Maria, want u hebt genade bij God gevonden'.

3. Het evangelie als bron van blijdschap

Luc. 2:10 – 'Wees niet bang, want zie, ik verkondig u grote blijdschap'.

4. Zegen in de dienst van het evangelie

Luc. 5:10 – 'Wees niet bang, van nu aan zul je mensen vangen'.

5. Redding in verdriet

Luc. 8:50 – 'Wees niet bang, geloof alleen en zij zal behouden worden'.

6. Troost bij vervolging

Luc. 12:4 – 'Wees niet bang voor hen die het lichaam doden en daarna niets meer kunnen doen'.

7. Zegen voor de eindtijd

Luc. 12:32 – 'Wees niet bang, kleine kudde, want het is het welbehagen van uw Vader u het koninkrijk te geven'.